

Følgende svarer til manuskriptsiden med betegnelsen '148'

de seks grundenergier evigt vedligeholder det levende væsens lyst til at manifestere og opleve livet. Hvordan skulle det levende væsen uden adgangen til denne livets allerhøjeste behags- eller velværefornemmelse kunne udholde sine livsvigtige udviklingsbetingelser i sine reinkarnationer eller genfødelser i livets sorteste mørke eller kontrast til det evige lys? - Er det ikke netop det lys, det skal blive til ét med i væremåden for at blive til det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse? - Hvilket andet lys eller livslystbefordrende oplevelse af den allerhøjeste vellyst- eller behagsfornemmelse eksisterer der i det kulminerende dræbende princips område? - Hvad er det, der giver de levende væsener her en vedvarende lyst til livet, skønt de lever i en tilværelse, i hvilken det er en livsbetingelse for dem at dræbe for at leve og selv blive dræbt for blandt andet at være føde for andre væsener? - Er det ikke netop vellystfornemmelsen i parringsakten? - Vi er her i et område, hvor der absolut ikke eksisterer nogen som helst anden form for hverken sympati eller kærlighed end parringskærligheden. Her, hvor alle må være i krig med alle for at kunne leve, hvordan skulle der kunne opstå lysten til at leve dette liv og dermed lysten til at kæmpe for at bevare en sådan dødens tilværelse, hvis ikke der kunne opleves lys? - Et væsen i en sådan tilværelse, hvis den var mulig, ville umuligt kunne møde nogen som helst form for kærlighed, da en sådan jo ikke eksisterede. Der ville kun eksistere en total eller hundrede procents livsforfølgelse, hvorhen væsenet så end måtte vende sig. Det ville være et kulminerende helvede uden den allermindste grad af lys eller velvære, uden behagsfornemmelse eller kærtegnsoplevelse. - Men takket være verdensaltets evige love kan et sådant helvede, en sådan meningsløs og nyttesløs tilværelse umuligt eksistere.

Det er rigtigt, at der i virkeligheden eksisterer et helvede, hvor det virkelig er en livsbetingelse for væsenerne at måtte dræbe for at leve og selv blive dræbt, men i dette helvede eller mørke er der lige akkurat så meget lys, velvære eller behagsfornemmelse, som der skal til, for at væsenernes lyst til livet kan opretholdes. Dette mørke er en livsbetingelse i de levende væseners udvikling fra "mørke til lys", fra "primitivitet til intellektualitet", fra "had til kærlighed", fra "dyr til mennesket i Guds billede efter hans lignelse". Uden oplevelse af dette mørke absolut ingen evne til oplevelse [af lyset].

Ordet 'dets' i 'kunne udholde dets livsvigtige udviklingsbetingelser i dets reinkarnationer eller genfødelser i livets sorteste mørke eller kontrast til det evige lys?' er ændret til 'kunne udholde sine livsvigtige udviklingsbetingelser i sine reinkarnationer eller genfødelser i livets sorteste mørke eller kontrast til det evige lys?'. - Læsere af Martinus ved, at Martinus havde sin egen måde at bruge 'sin', 'hans-hendes-dens-dets' på (sikkert på grund af hans nordjyske baggrund). – Denne særlige brug er (vist) bevaret i resten af værket, så hvorfor ændre her?

Ordet 'procent' i 'en total eller hundrede procent' er ændret til 'en total eller hundrede procents'.

Ordet 'virkeligt' i 'hvor det virkeligt er' ændres til 'hvor det virkelig er'. – Martinuslæsere ved, at Martinus har sin egen måde at sætte 't' på adverbier. – Hvorfor ændre i DIK, når der ikke ændres andre steder i værket?